

Sygn. akt III UK 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania Z. W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 2 października 2013 r.

Wyrokowi zarzucono naruszenie: 1) art. 328 § 2 zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. „przez dokonanie przez Sąd II Instancji odmiennych niż Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania wyroku w zakresie oceny pracy ubezpieczonego w Z. w S. w okresie od 6 lipca 1987 r. do 31 maja 1998 r. na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej i w okresie od 1 czerwca 1998 r. do 1 stycznia 1999 r. na stanowisku kierowcy lokomotywy jako pracy w szczególnych warunkach, w oparciu jedynie o ściśle wybrany fragment materiału dowodowego, a mianowicie niektóre fragmenty: zeznań świadków: J. Ż., A. A., A. Ł. i W. J. oraz zeznań ubezpieczonego w charakterze strony, w sytuacji, gdy ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przez Sąd I

Instancji prowadzi do ustaleń odmiennych, które to naruszenie w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że praca wykonywana przez ubezpieczonego w w/w okresie nie jest pracą w szczególnych warunkach [...]", 2) art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 1, § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze oraz Wykazu A Dział VIII poz. 13 oraz Wykazu A Dział VIII poz. 1 załącznika Nr 1 do tego rozporządzenia „przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, które doprowadziło do błędnego przyjęcia, że praca ubezpieczonego w Z. w S. w okresie od 6 lipca 1987 r. do 31 maja 1998 r. na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej i w okresie od 1 czerwca 1998 r. do 1 stycznia 1999 r. na stanowisku kierowcy lokomotywy nie była pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu tych przepisów [...]"

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22).

Na wstępie należy przypomnieć, że model sądu kasacyjnego i jego normatywny kształt nie przewidywał, ani nie przewiduje jakiegokolwiek możliwości przeprowadzenia dowodów w postępowaniu kasacyjnym. Wyraża to powszechnie znane stwierdzenie, iż Sąd Najwyższy - jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie faktów (wyrok SN z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597).

W związku z tym spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (wyrok SN z 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 475287). Oczywiście zakaz podważania oceny dowodów w żadnym razie nie oznacza, że naruszenia przepisów postępowania dowodowego oraz uchybienia w zakresie legalności prowadzonych dowodów nie mogą stanowić - na ogólnych zasadach - podstawy skargi kasacyjnej dotyczącej naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd Najwyższy nie stwierdził w niniejszej sprawie oczywistości naruszenia wskazanych w skardze przepisów procesowych. Ogólnikowe zarzuty pogwałcenia istotnych przepisów postępowania, w szczególności zarzuty, jakoby sąd drugiej instancji wyroku nie oparł na całokształcie postępowania przed sądami obu instancji są niedopuszczalne i nie mogą być rozważane przez Sąd Najwyższy (postanowienie SN z 28 sierpnia 2008 r., V CSK 141/08, LEX nr 786459).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.